

токъ, се е разцъвнала херкулесовската трилистна скала Стовци: тя цари комай надъ цѣлия Видински окръгъ. На югъ се редятъ джгообразно веригитѣ Срѣдогривъ, Долноломската и Превала. Задъ последната се крие на изтокъ върхътъ до Берковица „Комъ“ (2100 м.), а западно се открила голиятъ „Миджуръ“ (на сръбската граница, 2180 м.). Цѣлото това море отъ вериги разгръща девствени котловини и стратегично образува самостоятелна областъ. Порталътъ ѝ е тѣснината Фалковецъ само на 2 клм. южно отъ „Бегово бранище“, Той сега е предъ нашитѣ очи като на дланъ.

Дружината ми днесъ е допълнена отъ виденъ сподвижникъ между будителитѣ въ тоя край — Борисъ Ивановъ, учителъ въ Боровица. Високъ, строенъ, славянски синеокъ, съвсемъ младъ човѣкъ, Той обещава, когато го навестя въ селото му, да се качи на прочутата „Боровишка скала“ и да ми хвърли отъ 110 м. отсѣчена височина боровъ клонъ. (Когато преди три години описвахъ Бѣлоградчишкитѣ скали, азъ се спрѣхъ по-обстойно на Боровишкия гигантъ. И корегирахъ популярната представа за височината му тукъ: намѣрихъ, че тя не ще е 80—90 м. висока, а 100—120 м. („Български туристъ“, 1928 г.) Младитѣ учители се заинтригували, качили се върху недостъпната скала и измѣрили отсѣчена височина 110 м. Това се равни на модерна сграда отъ 35 етажа т. е. четири пѣти по-висока и отъ най-високото здание въ София!)